

Geöcze Sarolta
A JÉZUSKA FÁJA

Még akkor a kerti fák is kint laktak az erdőben.

Karácsony estéje volt. Sűrűn hullott a hó. A nagy erdőben csak egy szegény kicsi gyermek bolyongott. Meztél volt szegényke. Csak egy szál ing volt rajta. Kicsi lába bokáig süppedt a hóba. Didergett. Fát szedegetett volna. De nem lelt. A száraz gallyakat belepte a hó.

Megállt a gyermek az almafa alatt:

– Édes fácskám, adj nekem egy kis száraz gallyat, hadd vigyem haza édesanyámnak, tüzelőnek.

Az almafa megrázta magát:

– Az én fám nem tűzre való. Tavaszkor szép virág lepi, nyáron piros alma terem rajta.

Nem adott.

Tovább ment a gyermek. Szeme könnybe lábadt. Megállt a diófa alatt:

– Édes, fácskám, adj nekem egy kis száraz gallyat, hadd vigyem haza édes anyámnak, tüzelőnek.

A diófa megrázta magát:

– Az én fám nem tűzre való. Tavaszkor szép zöld lomb belepi, őszre édes dió terem rajta.

Nem adott.

Tovább ment a gyermek. Szeméből kicsordult a könny. Sorra járta mind a fákat. Nem adott gallyat egyik sem. Sírva indult hazafelé.

Amint az erdőszélhez ért, meglátott egy kis fenyőfát. Az ott húzta meg magát, hogy a többi gyümölcstermő, szép lombú fa ne csúfolja. Attól nem mert gallyat kérni. De a kis fa, hogy meglátta, meg is szánta a kis síró gyermeket és megszólalt:

– Nézd, én rajtam nincs száraz ág, de adok az elevenből. Gyere, szedj magadnak rólam. Rakjon tüzet édesanyád.

A többi fa kicsúfolta:

– Nem kár érte, nem kár érte!

De alighogy a kis fenyőfa elhallgatott, nagy világosság lett. A gyermek arca tündöklött, mint a nap. Ingecskéje fénylett, mint az ezüst. Göndör haja ragyogott, mint az arany. Szeme kék volt, mint a tavaszi ég. Apró lába nyomán rózsza nyílt a friss havon.

És egyszerre fény áradt szét a kis fenyőfán. Csodálatos melegséget érzett ágain. Gallyai közt ezernyi apró láng gyúlt ki. Ágai tele lettek gyönyörű aranyalmával, aranyos dióval, és mindenféle drága csecsebecsével. A kis fenyőfa azt hitte, álmodik.

A gyermek mosolygott. S ím, megnyílt az ég. S a megnyílt égben ott ült aranyos trónuson az ő édesanyja, Mária. S bűbajos ének zengése hallatszott. A megnyílt égből fényes szárnyú angyalok szálltak alá. Felfogták a kis fenyőfát s fölrepültek vele az égbe. Ott elültették az égi mezőn.

Az erdőben egyszerre sötét lett. A gyermek eltűnt. Szél süvöltött a fák közt. A fergeteg vadul tépte a gallyakat.

A kis fenyőfa azóta ott van az égi mezőn. De karácsony estéjén a kis Jézus minden jó gyermeknek küld egyet-egyét az angyalkákkal. Küldött-e nektek, kedves gyermekeim, most karácsony estéjén?

(Az Én Újságom, 1896/I.)